

Zuivere flux

Zuivere flux

fragmenten uit het vuur van de hyperreflectie

René Oto



Paradosis

2021

René Oto
Zuivere flux

Gepubliceerd door Paradosis

Copyright © 2021 Paradosis

URL www.para-dosis.nl

ISBN 9789403626185

NUR 730

Self-publishing platform: mijnbestseller.nl

Alle rechten voorbehouden

Eerste druk

Cover: Licensed Illustration © Berdsigns | Dreamstime.com

Eerder verschenen bij Paradosis:

2019 – Nachtspalk, een filosofische Mexico-reis (René Oto)

ISBN 9789403619903

2021 – Het Primitieve Perspectief (René Oto)

ISBN 9789403605081

2021 – Zevenachtig (René Oudeweg)

ISBN 9789403605081

2021 – Dag Nacht (René Oto)

ISBN 9789403639338

Inhoud

Voorwoord.....	9
Vuur.....	10
Nonconformiteit.....	12
Flux.....	17
Vrijheid.....	19
Angst.....	21
Samenleving.....	23
Landbouw.....	25
Verwoesting.....	26
Radicaal.....	27
Maan.....	31
Hiroshima.....	32
Concept.....	33
Vertoog.....	34
SETI.....	36
Antinomieën.....	38
Brieven.....	39
Fundamenten.....	41
Heimkehr.....	42
Vagebond.....	42
Waanzin.....	43
Fataliteit.....	44
Kritiek.....	46
Bios.....	47
Anarchisme.....	48
Oorlog.....	50
Nihilisme.....	51
Herhaling.....	52
Tijd.....	53
Non-filosofie.....	54
Realisme.....	56
Verplichtingen.....	58
Mythe.....	59

Metafysica.....	61
Capitonneren.....	62
Zijn.....	63
Objecten.....	66
Metafysica (2).....	68
Periferie.....	70
Logocentrisme.....	73
Isonomia.....	74
Supplement.....	75
Logica van het supplement.....	77
Mythos.....	79
Naamoorzaak.....	80
Vragen.....	82
Khôra.....	82
Boreaal.....	83
Pre-kritisch.....	84
Arche-fossil.....	86
Gevoelens.....	88
Platonisme.....	90
Gronding.....	91
Subject.....	92
Republiek.....	94
Apocalyps.....	95
Catastrofe.....	97
Betekenisvol.....	99
Post.....	101
Nul.....	102
Zuiverheid.....	105
Zuiverheid (2).....	106
Water.....	107
Precisie.....	108
Appendix/Manifest.....	111

Voorwoord

In *Zuivere Flux* heb ik het vuur van de filosofische hyperreflexie ontstoken. Dit vuurtje loopt door tot in het zijn van de Waanzin: De brandbare metafysica van het 'Waanzijn'. De afbeelding maakt duidelijk dat deze bundel ontvlambaar is qua stof. Het is niet de bedoeling met het papier uw kachel aan te steken. Er is een gezegde: "*manuscripts do not burn*". De filosofen die in deze bundel aan de orde komen is zijn o.a. Kierkegaard, Graham Harman en wederom John Zerzan. De opgave was om tot de kern van hun denken en stof door te dringen en hun schriften te vertalen in een hoogst merkwaardige en ontvlambare combinatie. Een patchwork, lapwerk door de onderwerpen in een andere filosofisch-fragmentarische volgorde te plaatsen zodat een andere lezing mogelijk wordt.

Ik spring van existentialisme, deconstructie, object oriënted philosophy naar het neoprimitivisme via het realisme en het surrealisme. Als er al sprake is van een ontologische toewijding in *Zuivere Flux* dan is dat van water en vuur. Heraclitus, Phanta Rhei. Het vuur van de ene 'school' moet geblust worden met het water van een andere school. Manuscripten kunnen echter ook door water opgelost worden door de transformatie in pulp. Ik heb geprobeerd water van vuur te scheiden zodat de uil van Minerva in het donker en de schemering zonder al teveel hoofdbrekens zijn nachtvisie kan openen. De prooi in deze bundel zijn voornamelijk filosofen en objecten. Of de uil gewoon de beschikking heeft over het object van een muizenval danwel een filosofisch apparaat mag de lezer zelf beoordelen. In deze bundel komen voornamelijk andere filosofen dan mezelf aan het woord.

Vuur

Nacht. Tijd voor een definitie van zuivere flux. Wolfendale: *“Heraclitus geeft ons de Logos, een principe dat niet als substraat wordt opgevat. Deze scheiding is nodig omdat zijn voorkeurselement, vuur, zuivere flux is. Hiermee wil hij zeggen dat deze flux zelf constant is, d.w.z. dat het nooit kan bezinken. Parmenides daarentegen geeft ons Zijn, wat een substraat is dat niet als een principe wordt opgevat, d.w.z. als alles dat volharding bij verandering zou kunnen verklaren. Het is niets anders dan aanhoudende, unitaire realiteit. De waarheid is één, en al het vele is slechts schijn. Er is een mooi verhaal te vertellen over hoe Plato Heraclitus en Parmenides verenigt door ze te integreren in zijn visie op de begrijpelijke en zintuiglijke werelden (waarbij hij een onderscheid maakt tussen Zijn en Worden)[...]”*¹

Men kan dit fragment uitleggen dat principe en substraat (Logos/Zijn) door een flux gescheiden worden. Reflexie van Logos is een temporale flux (van gedachtes, beelden en ideeën) en hyperreflexie is een ongebreidelde en krachtige flux, m.a.w. het vuur als metafoor. Vuur is het eerste heraclitische beginsel waaruit wind en aarde voortvloeit. Voor Heraclitus zijn vuur en wrijving, en dus oorlog, de essentiële kenmerken van de wereld. Hoe verklaart een idealist die het bestaan van de dingen onafhankelijk van de geest ontkent, het vuur? Is het bestaan van vuur niet de falsificatie van het filosofisch idealisme? Voor vuur heb je altijd een substraat nodig dat brandbaar is. Ik wil, als proto-materialist dus niet impliceren dat hyperreflexie echt een vuurbrand kan ontsteken. Dat zou een paranormale gave zijn. Het gaat om het vuur van de taal en het ontstoken, fragmentarische en psychotische denken.

1 Peter Wolfendale

Enkele uitdrukkingen van toepassing op dit essay: *Zich het vuur uit de sloffen lopen en de kastanjes uit het vuur halen...*

Nonconformiteit

Schemering. Maria Popova: *"Wanneer je de normen en waarden van iemand anders overneemt", schreef Eleanor Roosevelt in haar spectaculaire meditatie over geluk en conformiteit, "geef je je eigen integriteit op en wordt, in de mate van je overgave, je minder een mens." En toch is conformiteit niet alleen een overlevingsstrategie voor ons, maar ook iets wat institutioneel geïndoctrineerd is in onze cultuur. Een eeuw eerder dacht de grote Deense schrijver en denker Søren Kierkegaard (5 mei 1813-11 november 1855), gevierd als de eerste echte existentialistische filosoof en een actieve voorstander van de voordelen van het bijhouden van een dagboek, na over deze eeuwige spanning tussen het individu en de menigte. Schrijvend in het dagboek van Søren Kierkegaard hetzelfde fantastische venster in zijn innerlijke wereld dat ons Kierkegaards vooruitziende inzicht gaf in de psychologie van online trollen en pesten - overweegt hij hoe ons onvermogen tot stille contemplatie ons afsnijdt van ons ware zelf en in plaats daarvan zorgt het ervoor dat we passief de idealen van anderen overnemen. Hij betreurde de neiging om onze waarden te ontlenen aan het 'zeer luide gepraat' van de menigte in plaats van 'elk individu alleen zijn geheime kast binnen te gaan om rustig met zichzelf te communiceren' - iets waarvan hij de oorzaak van ons ongeluk was gaan beschouwen - schrijft hij: "Men kan heel goed sla eten voordat het hart gevormd is; toch zijn de delicate knapperigheid van het hart en het mooie kroes iets heel anders dan de bladeren. Het is hetzelfde in de wereld van de geest. Te druk zijn heeft het volgende*

resultaat: dat een individu heel, heel zelden een hart mag vormen; aan de andere kant zal de denker, de dichter of de religieuze persoonlijkheid die werkelijk zijn hart heeft gevormd, nooit populair zijn, niet omdat hij moeilijk is, maar omdat het een rustig en langdurig werken met zichzelf vereist en ook een grondige kennis van zichzelf als een bepaald isolement." Een jaar later, in 1847, keert Kierkegaard terug naar de vraag van het individu en de massa:

"De evolutie van de wereld neigt ertoe het absolute belang van de categorie van het individu los van de massa te laten zien ... Maar tot nu toe zijn we concreet nog niet ver gekomen, hoewel het in abstracto wordt erkend. Dat verklaart waarom het nog steeds indruk maakt op mensen als trotse en overdreven arrogantie om over het afzonderlijke individu te spreken, terwijl dit juist echt menselijk is: iedereen is een individu." En toch, zo betoogt Kierkegaard, vinden de meesten van ons het te ontmoedigend om als individu te leven en kiezen in plaats daarvan voor de troost van de menigte:

"De meeste mensen worden behoorlijk bang als van elk wordt verwacht dat ze een afzonderlijk individu zijn. De zaak keert dus om en draait om zichzelf. Het ene moment wordt verondersteld dat een man arrogant is en deze kijkt op het individu uiteenzet, en het volgende moment, wanneer het individu op het punt staat het in de praktijk uit te voeren, wordt het idee veel te groot, te overweldigend voor hem gevonden." Conformiteit wordt ons obstakel tegen dit overweldigende idee: "Het is natuurlijk veiliger om een solide positie in het leven te hebben, een of andere officiële aanstelling die er lang niet zoveel van vraagt ... De meeste mensen leiden een veel te beschut leven, en om die reden leren ze [het goddelijke] zo weinig kennen. Ze hebben een vaste baan, ze hebben nooit hun uiterste best gedaan ..."

Nog een jaar later keert hij terug naar het onderwerp en stelt dat de echte arrogantie niet ligt in het naleven van onze individualiteit, maar in het ontkennen ervan, en in feite het ontkennen van de individualiteit van anderen: